FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (andra avdelningen)
den 15 december 2000 *

I mål T-113/99,

The Galileo Company, Swindon, Wiltshire (Förenade kungariket),

Galileo International LLC, Rosemont, Illinois (Amerikas förenta stater),

företrädda av R. Plender, QC, och S. Masters, barrister, befullmäktigade av K. Holmes och D. Austin, solicitors, delgivningsadress: advokatbyrån Elvinger, Hoss & Prussen, 2, place Winston Churchill, Luxemburg,

sökande,

med stöd av

Amadeus Global Travel Distribution, SA, Madrid (Spanien), företrätt av advokaten M. Caballero Clavijo, Madrid, delgivningsadress: advokatbyrån Elvinger, Hoss & Prussen, 2, place Winston Churchill, Luxemburg,

intervenient,

* Rättegångsspråk: engelska.

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av A. Lopes Sabino och M. Bishop, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: Europeiska investeringsbanken, direktoratet för rättsfrågor, generaldirektören E. Uhlmann, 100, boulevard Konrad Adenauer, Luxemburg,

svarande,

med stöd av

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren F. Benyon, i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

intervenient,

angående en talan om delvis ogiltigförklaring av artikel 1.7 b i rådets förordning (EG) nr 323/1999 av den 8 februari 1999 om ändring av förordning (EEG) nr 2299/89 om en uppförandekod för datoriserade bokningssystem (EGT L 40, s. 1),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden A.W.H. Meij samt domarna A. Potocki och J. Pirrung,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Bakgrund till tvisten

1 Innan det infördes datoriserade bokningssystem skötte flygbolagen själva försäljningen av flygbiljetter. Utvecklingen på dataområdet medförde att resebyråerna kunde få direkt tillgång till flygbolagens datasystem för att få information och göra bokningar. Åtkomligheten var emellertid begränsad enbart till det system som införts av det bolag som gav tillgång till datauppgifterna och endast de stora flygbolagen tillhandahöll denna tjänst. Därefter utvecklade man datoriserade bokningssystem där flera datasystem var åtkomliga, vilket gjorde det möjligt att från en enda terminal ansluta sig till vissa flygbolags egna system. Dessa system krävde inte att man skapade en separat databas och de avsåg ofta endast de största nationella flygbolagen, med en begränsad möjlighet för utländska resebyråer att använda sig av dessa.

2 Flygbolagen gick därför samman för att skapa neutrala, globala datoriserade

bokningssystem, i form av fristående system med databaser för information till många resebyråer.

3 Galileo International LLC (nedan kallat GILLC) äger och sköter driften av ett globalt datoriserat bokningssystem som möjliggör för abonnenter, särskilt resebyråer, att göra automatiska bokningar hos ett stort antal tjänsteföretag inom resebranschen, såsom flygbolag, biluthyrningsföretag eller hotell. The Galileo Company, ett dotterbolag som ägs till 99 procent av GILLC, bistår GILLC med tjänster i förbindelse med det globala datoriserade bokningssystemet i Europeiska unionen, Mellanöstern, Afrika, Asien, Stilla havsområdet och Latinamerika.

4 Enligt sökandena finns det fyra datoriserade bokningssystem av detta slag: GILLC, som ägs av bland andra United Airlines, British Airways, SAir Group, KLM Royal Dutch Airlines, US Airways och Alitalia, Amadeus, som ägs av Lufthansa, Iberia och Air France, Sabre, som ägs av bland annat American Airlines, och Worldspan, som ägs av Delta Airways, TWA och Northwest. Under de perioder som är i fråga i förevarande mål var dessa datoriserade bokningssystem de enda som tillhandahöll de flygtransportprodukter som erbjuds eller används inom gemenskapen. Vidare är dessa fyra datoriserade bokningssystem de enda system som används globalt.

5 Två olika slag av information har matats in i databaserna i de datoriserade bokningssystemen: information som finns i bokningsformulären från resebyråerna och information från flygbolagen. Denna information betecknas allmänt som "överföring av försäljningsinformation" (Marketing Information Data Transfer, nedan kallad MIDT) och kan säljas som en särskild produkt. Sökandena tillhandahåller fyra MIDT-produkter — en produkt avsedd för den amerikanska marknaden, en internationell produkt (hela världen förutom Amerikas förenta stater), en global produkt och en regional produkt.

6 Den 24 juli 1989 antog rådet förordning (EEG) nr 2299/89 om en uppförandekod för datoriserade bokningssystem (EGT L 220, s. 1; svensk specialutgåva, område 7, volym 3, s. 174). Denna förordning, och särskilt artikel 6 i förordningen, ändrades genom rådets förordning (EEG) nr 3089/93 av den 29 oktober 1993 (EGT L 278, s. 1; svensk specialutgåva, område 7, volym 5, s. 12).

7 Den 9 juli 1997 antog kommissionen ett förslag till förordning om ändring av förordning nr 2299/89. Det föreslogs inte någon ändring av artikel 6.1 b i förordningen.

8 Den 15 maj 1998 antog parlamentet kommissionens förslag, med förbehåll för vissa ändringar (EGT C 167, s. 288 och 293). Bland ändringarna fanns tillägget av en punkt v i artikel 6.1 b i förordning nr 2299/89.

9 Den 15 juni 1998 lade kommissionen fram ett nytt förslag till förordning, i vilket i synnerhet parlamentets ovannämnda ändring hade förts in.

10 Den 24 september 1998 antog rådet en gemensam ståndpunkt (EGT C 360, s. 69), där i synnerhet tillägget av en punkt v i artikel 6.1 b i förordning nr 2299/89 återgavs.

11 Efter parlamentets andra behandling antog rådet den 8 februari 1999 förordning EG nr 323/1999 om ändring av förordning nr 2299/89 (EGT L 40, s. 1). Artikel 6.1 b i förordning nr 2299/89 har nu följande lydelse:

"1. Följande bestämmelser skall styra tillgängligheten av den information i form av statistik eller av annat slag, som en systemleverantör erbjuder från sitt datoriserade bokningssystem:

...

b) Varje upplysning om avsättning, bokningar och försäljning skall ske på grundval av följande:

...

v) En grupp flygbolag och/eller abonnenter skall ha rätt att köpa uppgifter för gemensam behandling."

12 Enligt sökandena är syftet med denna bestämmelse att säkerställa att resebyråer, i huvudsak små och medelstora företag, kan få tillgång till information som finns i databaserna genom att gå samman.

Förfarandet

13 Sökandena har genom handling, som inkom till förstainstansrättens kansli den 7 maj 1999, väckt denna talan. I huvudsak har sökandena gjort gällande att artikel 6.1 b v i förordning nr 2299/89, i dess ändrade lydelse, är rättsstridig av två skäl. För det första strider artikeln mot proportionalitetsprincipen. Om artikeln skall tolkas så att den tillåter att flygbolagen bildar grupper för att köpa MIDT, oavsett de berörda bolagens storlek eller antalet medlemmar i gruppen, är den alltför långtgående och inte nödvändig för att uppnå det eftersträvade syftet. Dessutom är artikeln oproportionerlig med hänsyn till de mycket allvarliga ekonomiska konsekvenserna för de företag för datoriserade bokningssystem som

tillhandahöll MIDT när förordning nr 323/1999 antogs. För det andra har motiveringsskyldigheten åsidosatts, eftersom förordning nr 323/1999 inte innehåller någon hänvisning till resonemanget bakom beslutet att anta bestämmelsen i fråga, vilken tillåter köp i grupp.

14 Rådet har genom särskild handling, som inkom till förstainstansrättens kansli den 26 juli 1999, gjort en invändning om rättegångshinder. Sökandena yttrade sig över denna invändning den 2 oktober 1999.

15 Ordföranden på förstainstansrättens andra avdelning beslutade den 10 februari 2000 att tillåta Amadeus Global Travel Distribution SA (nedan kallat Amadeus) och kommissionen att intervenera till stöd för sökandenas respektive rådets yrkanden. Det fastställdes en frist för intervenienterna att inkomma med yttrande, som till att börja med begränsades till frågan huruvida talan kan tas upp till sakprövning. I samma beslut bifölls, i detta skede av förfarandet, sökandenas begäran om konfidentiell behandling gentemot intervenienterna.

16 Det skriftliga förfarandet avseende frågan huruvida talan kan tas upp till sakprövning avslutades den 21 juni 2000.

Parternas yrkanden

17 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla rådets invändning om rättegångshinder,

— ogiltigförklara artikel 1.7 b i förordning nr 323/1999, såvitt det genom artikeln införs en punkt v i artikel 6.1 b i förordning nr 2299/89, i den mån denna bestämmelse är tillämplig på de företag för datoriserade bokningssystem som fanns när förordning nr 323/1999 antogs,

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

18 Amadeus har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla rådets invändning om rättegångshinder,

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

19 Rådet har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan,

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

20 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan,

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Huruvida talan kan tas upp till sakprövning

21 Enligt artikel 114.3 i förstainstansrättens rättegångsregler skall återstoden av förfarandet avseende en invändning om rättegångshinder vara muntligt, om inte rätten bestämmer annat. Rätten finner att handlingarna i förevarande mål innehåller tillräckliga upplysningar för att pröva talan utan att inleda det muntliga förfarandet.

Parternas argument

22 Sökandena har gjort gällande att de direkt berörs av den omtvistade rättsakten, med hänsyn till att den enligt lydelsen är tvingande (förstainstansrättens dom av den 19 november 1998 i mål T-147/97, Champion Stationery m.fl. mot rådet, REG 1998, s. II-4137, punkt 31).

23 Vidare har sökandena gjort gällande att de personligen berörs av rättsakten i fråga.

24 De anser att en förordning kan innehålla en särskild bestämmelse som betraktad för sig berör en sökande personligen (se särskilt domstolens dom av den 29 mars 1979 i mål 113/77, NTN Toyo Bearing Company m.fl. mot rådet, REG 1979, s. 1185, punkt 12; svensk specialutgåva, volym 4, s. 415).

25 Under vissa omständigheter kan dessutom en normativ rättsakt beröra vissa ekonomiska aktörer personligen (förstainstansrättens dom av den 13 december 1995 i de förenade målen T-481/93 och T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2941, punkt 50). Så är särskilt fallet i två situationer som är relevanta i detta mål.

26 Den första situationen är när antalet ekonomiska aktörer som kan påverkas av den omtvistade rättsakten och deras identitet var fastställd och kunde kontrolleras när rättsakten antogs. Så är fallet när en rättsakt är tillämplig på företag som är verksamma inom den berörda sektorn när rättsakten antas och när rättsakten inte innehåller några övergångsbestämmelser som är avsedda att skydda dessa företag mot väsentlig skada som inte går att förutse (se särskilt domstolens dom av den 1 juli 1965 i de förenade målen 106/63 och 107/63, Toepfer och Getreide-Import Gesellschaft mot kommissionen, REG 1965, s. 525, 533, och av den 26 juni 1990 i mål C-152/88, Sofrimport mot kommissionen, REG 1990, s. I-2477, punkt 11).

27 Sökandena har hävdat att rådet, vid antagandet av förordning nr 323/1999, måste ha känt till vilka bolag som personligen berördes av den antagna rättsakten, eftersom det endast fanns fyra verksamma företag. Dessa företag utgjorde en sluten krets, som skilde sig från alla andra bolag som i framtiden eventuellt skulle kunna använda ett globalt datoriserat bokningssystem inom gemenskapen.

28 Innan den omtvistade bestämmelsen antogs, hade sökandena dessutom slutit 36 avtal om köp av MIDT med olika flygbolag. Värdet av dessa avtal påverkades

märkbart av artikel 6.1 b v i förordning nr 2299/89, vilken infördes genom förordning nr 323/1999.

29 Slutligen fastställdes det inte någon övergångsperiod utan rådet föreskrev en omedelbar skyldighet med betydande följder för tidigare investeringar, budgetprognoser och intäkter från befintliga avtal.

30 Sökandena anser att den omtvistade rättsakten följaktligen skall anses syfta till, eller faktiskt medföra, särskilda rättsverkningar för sökandena (domstolens dom av den 24 februari 1987 i mål 26/86, Deutz und Geldermann mot rådet, REG 1987, s. 941, punkt 7).

31 Den andra situationen är när särskilda ekonomiska omständigheter särskiljer en sökande, antingen individuellt eller inom en grupp identifierbara ekonomiska aktörer som befinner sig i samma situation, i förhållande till alla andra ekonomiska aktörer (se särskilt domstolens dom av den 16 maj 1991 i mål C-358/89, Extramet Industrie mot rådet, REG 1991, s. I-2501, punkt 17, och av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet, REG 1994, s. I-1853; svensk specialutgåva, volym 15, s. 141).

32 I detta fall är situationen följande:

— Sökandena befinner sig, tillsammans med de tre andra företagen för globala datoriserade bokningssystem, i en situation som särskiljer dem från alla andra ekonomiska aktörer. Enbart dessa fyra företag använder systemen och det är inte troligt att ett nytt system kommer att se dagens ljus, eftersom alla stora flygbolag redan deltar i de fyra existerande globala datoriserade bokningssystemen. Vidare skulle det krävas betydande investeringar för att skapa ett nytt datoriserat bokningssystem.

— Antagandet av den omtvistade rättsakten förändrar sökandenas situation. Skyldigheten att enbart tillhandahålla MIDT en gång till en grupp flygbolag som har ett gemensamt intresse av gemensam informationsbehandling minskar värdet av befintliga avtal för samtliga företag för globala datoriserade bokningssystem och kan medföra att lönsamheten försvinner vad gäller tillhandahållandet av MIDT.

— Vid antagandet av förordning nr 323/1999, vilken påverkar de datoriserade bokningssystemens effektivitet och hotar vissa av dem, var rådet, enligt artiklarna 71 EG och 74 EG, skyldigt att beakta den särskilda situationen för sökandena och andra företag för globala datoriserade bokningssystem.

33 Sökandena har vidare hävdat att frågan huruvida denna talan kan tas upp till sakprövning inte påverkas av att det eventuellt finns nationella rättsmedel som skulle kunna göra det möjligt att erhålla ett förhandsavgörande avseende tolkningen eller giltigheten av att den antagna rättsakten (förstainstansrättens dom av den 15 september 1998 i mål T-95/96, Gestevisión Telecinco mot kommissionen, REG 1998, s. II-3407, punkt 68).

34 Under alla omständigheter finns det inte någon klar grund för en talan på det nationella planet. Sökandena kan inte fråntas rätten att väcka talan om ogiltigförklaring enbart på grund av att det är möjligt att en tvist kan uppstå mellan sökandena och en abonnent. I annat fall är det system i fråga om rättsmedel som införts genom fördraget bristfälligt (domstolens dom av den 17 november 1998 i mål C-70/97 P, Kruidvat mot kommissionen, REG 1998, s. I-7183, punkt 48).

35 Intervenienten Amadeus har hävdat att talan om ogiltigförklaring skall tas upp till sakprövning.

36 Amadeus har gjort gällande att en "åtgärd" vad gäller prissättning, som endast är bindande för sökandena, Amadeus och två andra företag för datoriserade bokningssystem och som tvingar dem att radikalt förändra det sätt på vilket de hittills och enligt gällande avtal har prissatt och sålt sina databaser till sina respektive kunder, skall anses utgöra ett beslut i den mening som avses i artikel 230 EG och inte en "allmän rättsregel".

37 Amadeus har påpekat att sedan år 1989 har inte ett enda nytt företag etablerat sig på marknaden i Europeiska unionen och ett av de fem företag som var verksamma år 1989 har försvunnit, till följd av en fusion med Amadeus.

38 Amadeus har slutligen gjort gällande att den omtvistade bestämmelsen utgör ett flagrant åsidosättande av de rättigheter som innehavarna av datoriserade bokningssystem tillerkändes genom Europaparlamentets och rådets direktiv 96/9/EG av den 11 mars 1996 om rättsligt skydd för databaser (EGT L 77, s. 20).

39 Svaranden har hävdat att den omtvistade rättsakten utgör en normativ rättsakt med allmän giltighet (domstolens dom av den 14 december 1962 i de förenade målen 16/62 och 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes m.fl. mot rådet, REG 1962, s. 901; svensk specialutgåva, volym 1, s. 145). Samma bestämmelse kan inte både utgöra en rättsakt med allmän giltighet och en individuell rättsakt (domstolens dom av den 25 mars 1982 i mål 45/81, Moksel mot kommissionen, REG 1982, s. 1129, punkt 18).

40 Svaranden anser dessutom att sökandena varken direkt eller personligen berörs i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG (domstolens dom av den 29 juni 1993 i mål C-298/89, Gibraltar mot rådet, REG 1993, s. I-3605, punkt 17). Talan skall därför avvisas.

41 Rådet har slutligen påpekat att de frågor som väckts av sökandena är grundade på en tolkning av den omtvistade bestämmelsen. De är därför inte lämpade för en direkt talan om ogiltigförklaring vid förstainstansrätten, vilken inte är behörig att tolka gemenskapsrätten, utan bör underställas domstolens prövning genom en begäran om förhandsavgörande.

42 Kommissionen stöder rådets yrkanden. Den har angett att sökandena inte har visat varför förordning nr 323/1999 skall anses utgöra ett beslut som utfärdats i form av en förordning. Sökandena har inte heller styrkt på vilket sätt de berörs personligen av den omtvistade rättsakten.

Förstainstansrättens bedömning

43 Inledningsvis påpekar förstainstansrätten att förevarande tvist, i motsats till vad svaranden har gjort gällande, faktiskt utgör en talan om ogiltigförklaring i den mening som avses i artikel 230 EG, och inte enbart en begäran om tolkning av en bestämmelse i förordning nr 323/1999. Den omständigheten att de grunder som har åberopats till stöd för talan om ogiltigförklaring är grundade på en tolkning av bestämmelsen i fråga avser prövningen av talan i sak och inte frågan huruvida talan kan tas upp till sakprövning.

44 Enligt artikel 230 fjärde stycket EG får varje juridisk person väcka talan om ogiltigförklaring mot ett beslut som, även om det utfärdats i form av en förordning, direkt och personligen berör honom.

45 Enligt fast rättspraxis står kriteriet för att skilja mellan en förordning och ett beslut att finna i huruvida den ifrågavarande rättsakten har allmän giltighet eller

inte. En rättsakt har allmän giltighet om den är tillämplig på objektivt bestämda situationer och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets (förstainstansrättens dom av den 22 februari 2000 i mål T-138/98, ACAV m.fl. mot rådet, REG 2000, s. II-341, punkt 49).

46 Möjligheten att mer eller mindre exakt fastställa antalet rättssubjekt som berörs av en rättsakt, eller till och med deras identitet, innebär inte heller att rättsaktens normativa beskaffenhet kan ifrågasättas (domstolens beslut av den 23 november 1995 i mål C-10/95 P, Asocarne mot rådet, REG 1995, s. I-4149, punkt 30, och av den 24 april 1996 i mål C-87/95 P, CNPAAP mot rådet, REG 1996, s. I-2003, punkt 34).

47 Det framgår att artikel 6.1 b v i förordning nr 2299/89, vilken infördes genom förordning nr 323/1999, är avfattad i allmänna och abstrakta ordalag. I likhet med punkterna i—iv i denna artikel fastställer punkten på vilka villkor en systemleverantör kan tillhandahålla information i form av statistik eller av annat slag, som hämtas från dennes datoriserade bokningssystem. Punkten avser i det avseendet objektivt bestämda situationer och innehåller i det syftet termer som allmänt och abstrakt definieras i artikel 2. Det är således endast på dessa villkor som punkten medför rättsverkningar för grupper av företag. Även om det hade visats att de rättssubjekt som bestämmelsen i fråga äger tillämpning på — liksom för övrigt alla andra bestämmelser i förordning nr 2299/89 som påverkar systemleverantörerna — kunde identifieras vid tidpunkten för rättsaktens antagande, skulle det inte räcka för att ifrågasätta denna bestämmelses normativa beskaffenhet, med beaktande av att den endast avser objektiva rättsliga eller faktiska situationer (beslutet i det ovannämnda målet CNPAAP mot rådet, punkt 35).

48 Domstolen har emellertid funnit att en bestämmelse med allmän giltighet under vissa omständigheter kan beröra vissa ekonomiska aktörer personligen (domarna i de ovannämnda målen Extramet Industrie mot rådet, punkt 13, och Codorniu

mot rådet, punkt 19). Så är fallet om bestämmelsen i fråga angår fysiska eller juridiska personer på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer och därigenom försätter dem i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till (domen i det ovannämnda målet Codorniu mot rådet, punkt 20).

49 Sökanden har hävdat att de tillhör en sluten krets av aktörer som den omtvistade bestämmelsen avser.

50 I motsats till vad sökandena har gjort gällande innebär möjligheten att mer eller mindre exakt fastställa antalet rättssubjekt som berörs av en rättsakt, eller till och med deras identitet, emellertid inte att dessa rättssubjekt skall anses personligen berörda av rättsakten, om det framgår att den är tillämplig i objektiva rättsliga eller faktiska situationer som anges i rättsakten i fråga (domstolens dom av den 15 juni 1993 i mål C-213/91, Abertal m.fl. mot kommissionen, REG 1993, s. I-3177, punkt 17, och av den 15 februari 1996 i mål C-209/94 P, Buralux m.fl. mot rådet, REG 1996, s. I-615, punkt 24). I förevarande fall omfattas sökandena av den omtvistade bestämmelsen i sin objektiva egenskap av "systemleverantörer", på samma sätt som alla andra systemleverantörer, i den mening som avses i artikel 2 i förordning nr 2299/89, i dess lydelse enligt förordning nr 3089/93. I själva verket berörs samtliga aktörer som avses i artikel 6.1 b v i förordning nr 2299/89, i dess ändrade lydelse, av bestämmelsen i sin objektiva egenskap av aktörer som är verksamma på marknaden i fråga, oavsett om det är fråga om systemleverantörer, flygbolag eller abonnenter.

51 Sökandena har även åberopat att det föreligger särskilda ekonomiska omständigheter. I de två domar som sökandena har hänvisat till, där domstolen fann att en

juridisk person berördes personligen av den bestämmelse som talan avsåg, förelåg omständigheter som inte är för handen i förevarande mål.

52 I domen i det ovannämnda målet Extramet Industrie mot rådet, som avsåg antidumpningsregleringen, underströk domstolen således att sökanden både var den mest betydande importören av den vara som var föremål för antidumpningsåtgärden och varans slutanvändare, och att det var svårt för sökanden att tillgodose sina behov hos den enda producenten i gemenskapen, vilken dessutom var sökandens konkurrent på marknaden för den bearbetade produkten.

53 I domen i det ovannämnda målet Codorniu mot rådet fann domstolen att en sökande, som sedan år 1924 hade haft ensamrätt till ett varumärke som den traditionellt hade använt och som den förhindrades att använda på grund av att en bestämmelse antogs, berördes personligen av denna bestämmelse.

54 Av dessa domar framgår det att ett företag inte berörs personligen av en bestämmelse enbart på grund av att denna påverkar företagets näringsverksamhet. I de situationer som avsågs i dessa domar förelåg samtidigt flera särskilda omständigheter som inte föreligger i detta fall. Sökandena har inte visat att de har förhindrats att använda en ensamrätt liknande den som var i fråga i det fall som gav upphov till domen i det ovannämnda målet Codorniu mot rådet. Även om verksamheten i fråga om MIDT, som endast är underordnad den huvudsakliga funktionen med datoriserade bokningssystem, nämligen att boka tjänster via datorn, berörs av den omtvistade bestämmelsen, har sökandena inte styrkt att de befann sig i en situation som kan likställas med bolaget Extramet Industrie SA:s situation på marknaden för kalciummetall. I själva verket berörs sökandena, på samma sätt som de övriga aktörerna, av förordningen i fråga enbart i sin objektiva egenskap av systemleverantörer. I förevarande mål föreligger således inte sådana särskilda omständigheter som låg till grund för att bolagen Extramet Industrie SA och Codorniu SA ansågs vara personligen berörda av de rättsakter mot vilka de hade väckt talan.

55 Följaktligen finner förstainstansrätten att sökandena inte har styrkt att de berörs personligen av den bestämmelse som yrkandet om ogiltigförklaring avser.

56 Talan skall följaktligen avvisas.

Rättegångskostnader

57 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Svaranden har yrkat att sökandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökandena har tappat målet, skall svarandens yrkande bifallas.

58 Enligt artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna skall institutioner som har intervenerat i ett mål bära sina rättegångskostnader. Trots kommissionens yrkanden i det avseendet skall kommissionen således förpliktas att bära sin rättegångskostnad.

59 Med tillämpning av artikel 87.4 tredje stycket i rättegångsreglerna skall Amadeus bära sin rättegångskostnad.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

följande beslut:

1) Talan avvisas.

2) Sökandena skall bära sina rättegångskostnader samt ersätta svarandens rättegångskostnad.

3) Intervenienterna skall bära sina rättegångskostnader.

Luxemburg den 15 december 2000

H. Jung

Justitiesekreterare

A.W.H. Meij

Ordförande